

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΕΣ 2013

ΛΑΤΙΝΙΚΑ

ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

A.

(37) Στους εμφύλιους πολέμους όλα είναι αξιοθρήνητα, αλλά τίποτα δεν είναι πιο αξιοθρήνητο από την ίδια τη νίκη: αυτή κάνει τους νικητές αγριότερους και πιο ακαλίνωτους από ό,τι συνήθως, ώστε, ακόμη κι αν δεν είναι τέτοιοι από τη φύση τους, να εξαναγκάζονται να γίνουν από ανάγκη. Γιατί, η έκβαση των εμφυλίων πολέμων είναι πάντα τέτοια, ώστε να γίνονται όχι μόνο αυτά που θέλει ο νικητής, αλλά ακόμη να κάνει ο νικητής το χατίρι εκείνων, με τη βοήθεια των οποίων κερδήθηκε η νίκη.

(42) Ενεργώντας κάτω από την επιρροή αυτών, πολλοί, όχι μόνο αχρείοι αλλά και άπειροι, αν τον είχα τιμωρήσει, θα έλεγαν πως αυτό έγινε με σκληρότητα και τυραννικά. Τώρα όμως καταλαβαίνω ότι, αν αυτός φτάσει στο στρατόπεδο του Μανλίου, όπου κατευθύνεται, δε θα υπάρξει κανείς τόσο ανόητος, που να μη βλέπει πως έγινε συνωμοσία, και κανείς τόσο αχρείος, που να μην το ομολογήσει.

B1.

bellis civillibus → bellum civile

miserius → miserrimum

ipsa → ipsum

victores → victoribus

ferociores → feroci

tales → talis

exitus → exitu

iis → earum

auxilio → auxilium

auctoritatem → auctoritas

multi → plus

hunc → huic

castra → castrorum

stultum → stultam

B2.

reddit → reddidisti

sint → sunt

cogantur → cogeretur

fiant → faciendum

velit → vult

obsequatur → obsequentur

parta sit → peperisti

animadvertissem → animadversum / animadversu

dicerent → dixerint

intellego → intellexisse

pervenerit → perveniebatis

intendit → intende

videat → vidissemus

fateatur → fatebuntur

Γ1α:

miserius: κατηγορούμενο στο nihil

ferociores: κατηγορούμενο στο αντικείμενο victores

bellorum: γενική υποκειμενική στο exitus

iis: αντικείμενο στο obsequatur

id: υποκείμενο στο factum esse

fore: ειδικό απαρέμφατο, αντικείμενο στο intellego

coniurationem: υποκείμενο στο esse factam

Γ1β:

In bellis civilibus: in bellis, quae civilia sunt

Γ1γ:

Cicero scripsit bellorum enim civilium exitus tales esse semper, ut non solum ea fierent, quae vellet victor, sed etiam ut victor obsequeretur iis, quorum auxilio victoria parta esset.

Γ2α:

etiamsi natura tales non sint: επιρρηματική παραχωρητική πρόταση. Εισάγεται με τον παραχωρητικό σύνδεσμο *etiamsi* και εκφέρεται με υποτακτική, γιατί εκφράζει μια υποθετική κατάσταση που κι αν δεχθούμε ότι αληθεύει δεν αναιρεί το περιεχόμενο της κύριας και συγκεκριμένα με υποτακτική ενεστώτα (*sint*) για το σύγχρονο στο παρόν, εξάρτηση από αρκτικό χρόνο (*cogantur*) σύμφωνα με την ακολουθία των χρόνων.

Γ2β:

quae velit victor: αναφορική επιθετική προσδιοριστική στο *ea*. Εισάγεται με την αναφορική αντωνυμία *quae* και εκφέρεται με υποτακτική λόγω έλξης από το *fiant*, και συγκεκριμένα με υποτακτική ενεστώτα (*velit*) για το σύγχρονο στο παρόν, εξάρτηση από αρκτικό χρόνο (*fiant*) σύμφωνα με την ακολουθία των χρόνων.

Γ2γ:

Nunc intellego, si pervenerit (υποτ. πρκ.) – *neminem tam stultum fore*

Εξαρτημένος υποθετικός λόγος 1ου είδους, ανοικτή υπόθεση στο μέλλον

Υπόθεση: *si pervenerit* (*si* + υποτ. πρκ.)

Απόδοση: *neminem tam stultum fore* (ειδικό απαρέμφατο μέλλοντα)

Στον ευθύ θα γίνει:

Υπόθεση: *si pervenerit* (οριστ. συντ. μελλ.)

Απόδοση: *nemo tam stultus erit* (οριστική μέλλοντα)

Υπόθεση δυνατή ή πιθανή στο παρόν ή μέλλον:

si perveniat (υποτακτική ενεστώτα) – *nemo tam stultus sit* (υποτακτική ενεστώτα)